

• Reizigers aan het woord: laatste reis van duo Nicole en Ingrid duurde zes jaar

“Wij reizen nog met een kinderlijke onbevangingheid”

Van links af: Ingrid De Wilde en Nicole Dierickx op een driewieler in Duitsland. FOTO GVA

Nicole Dierickx en Ingrid De Wilde zijn ongetwijfeld de meest opmerkelijke wereldreizigers van Vlaanderen. Het duo maakt jarenlange tochten van tienduizenden kilometers per fiets, tandem of op de meest bizarre vervoermiddelen. De Globetrappers, zoals zij zich noemen, schreven hun spannende lotgevallen neer in drie boeken en geven bijzonder geanimeerde diashows. Het laatst verschenen boek ‘Op het ritme van de Toareg’, vormt het eerste deel van een trilogie over hun zesjarige wereldreis.

Reizigers Nicole en Ingrid vullen elkaar perfect aan. Samen trekken zij al ruim twintig jaar vanuit Zwijndrecht naar de verste en meest onherbergzame uithoeken van de wereld. Ook hun enthousiasme kent geen grenzen.

• Een gesprek met Nicole Dierickx en Ingrid De Wilde is een belevenis op zich: spraakwaterfall Nicole steekt van wal voor een woordenvloed, die vaak stevig op de lachspieren werkt. Ingrid De Wilde, wat rustiger, treedt haar vriendin te gepaste tijde bij. “Wij zijn compleet verschillend, maar een ding hebben we gemeen: ons ongebreidelde optimisme”, beamen beide vrouwen. Hoe is het allemaal begonnen?

“Wij zaten samen op de schoolbanken in Zwijndrecht”, vertelt Nicole. “Een secretariaatsopleiding. Maar toen waren we geen vriendinnen. Wat wil je? Ingrid was altijd de eerste van de klas en ik de laatste.”

Tot een non hen in het laatste jaar naast elkaar plaatste. “Ingrid moest mij op het juiste pad helpen. Ik ontdekte dat ze best wel tof was, want zij liet mij afkijken”, lacht Nicole. Na hun afstuderen, ging Ingrid als secretaresse aan de slag en Nicole studeerde toerisme. “Dat wakkerde mijn reiskoorts aan. Omdat ik een reisbureau wou opstarten, raadde mijn leerkracht me aan om eerst zelf de wereld te verkennen. Ik ben geen mens om iets alleen te doen, dus zocht een reispartner. Geen enkele vriendin was bereid: ofwel verloofd, zwanger of aan het werk. En toen kwam plots Ingrid weer op de proppen, die tot mijn grote verbazing ‘ja’ antwoordde op mijn voorstel om samen te gaan reizen.”

Wereldticket

Zo gezegd, zo gedaan en de twintigers vertrokken samen op reis. “In 1987 kochten wij een wereldticket, vlogen naar Nepal en trokken tien maanden door Azië. Maar grote struikelblok was het openbaar ver-

voer: ellenlange wachttijden en roekeloze chauffeurs. Op een dag, waarop alles tegenzat, ergens in Indonesië aan het einde van onze reis, stonden we tegen elkaar te klagen. Toen kwamen we een Nederlander tegen, een echte opschepper. Hij deed alles met de fiets en pochte over zijn vrijheid en contact met de mensen. Wij lieten prompt die man in het midden van het gesprek staan en keerden wat vroeger huiswaarts met het vaste voornemen hem te overtroeven. Toen we in de bibliotheek een mooi boek over Marco Polo en de zijderoute vonden, beslisten we: bestemming China.” Het plan was nog niet rijp of het duo kreeg een duwtje in de rug door deze eigenste krant. “Nicole liet met haar grote mond tegen een GVA-reporter vallen: wij gaan met de fiets naar China”, lacht Ingrid. “Die vond het een interessant verhaal en zo konden we ook echt niet meer terug. We waren totaal onvoorbereid en op die reis liep dan ook bijzonder veel mis. Maar

het was een goede leerschool en we zijn in China geraakt! Met de nodige mirakels. Zo kregen we bijvoorbeeld geen visum voor Rusland en China. Toen de situatie uitzichtloos leek, ontvingen we totaal onverwacht een uitnodiging van een Russische fietsclub. Zeer vreemd, maar dat overkomt ons constant: net op het moment dat we er de brui aan willen geven, duikt er een oplossing op. Daardoor geloven wij sterk in het lot.

Grizzly

We zijn al meerdere malen in hachelijke situaties beland en aan de dood ontsnapt. Neem nu onze ontmoeting met een grizzlybeer in Alaska. Op het moment dat het beest naast onze tent stond en we versteend van angst dachten dat ons laatste uur was aangebroken, ontdekte hij ons proviand. Hij vorberde dit en verdween. Nadien moesten we nog wel een week verder in niemandsland, waarbij tandpasta met aardbeienmaak het eni-

ge hapje was. Ik kreeg visioenen en zag tomaten rollen”, lacht Nicole. “En op de vierde dag kwam er plots een auto voorbij. Een man stapte uit en duwde ons een zak in de handen: I’m sorry, it’s not Belgian chocolate, but Swiss. En weet je wat er nog in die zak stak: vlezige tomaten. Je houdt het niet voor mogelijk, maar dergelijke dingen overkomen ons constant.”

De verhalen van Nicole en Ingrid zijn onuitputtelijk. Nooit nemen zij de geijkte paden, zij schuwen geen enkel risico, maar komen steeds op hun pootjes terecht. “Wij blijven reizen als een kind: wij staan open voor alle culturen, eten wat de pot schaft, ook al zijn dat wormpjes of gefrituurde tarantula’s. Wij nemen onze tijd, genieten van al het moois op onze weg en praten overal met de lokale bevolking, zelfs al moet dat dan met handen en voeten.” Of ze na twee jaar thuis niet opnieuw willen vertrekken? “Jaaaaa!! Maar eerst moeten we wat centjes verdienen.”

ILSE PRINSEN